

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci **starostlivosti súdu o maloleté deti B. T., nar. X. a M. T., nar. X.,** oboch bývajúcich u matky a zastúpených kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny, odboru sociálnych vecí a rodiny v L. M., detí matky B. T., bývajúcej v L. M. a otca M. D. bývajúceho v S., zastúpeného JUDr. I. S., advokátom v M., **o návrhu matky na zvýšenie výživného na maloleté deti a návrhu otca na zníženie alebo zrušenie vyživovacej povinnosti k maloletým deťom,** vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 4 P 99/2010, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. novembra 2010, sp. zn. 6 CoP 85/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom z 3. septembra 2010, č.k. 4 P 99/2010-61 návrh matky na zvýšenie výživného k maloletým deťom zamietol; návrh otca na zníženie alebo zrušenie vyživovacej povinnosti k maloletým deťom zamietol; rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Vychádzal z toho, že o výživnom k maloletým deťom bolo naposledy rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 13. novembra 2006 č.k. 3 P 171/2006-19, ktorým bol zmenený predchádzajúci rozsudok o určení vyživovacej povinnosti, tak, že otec bol povinný prispievať na výživu maloletej B. sumou 3 200 Sk mesačne a na maloletého M. 3 000 Sk mesačne, obom od 1. septembra 2006. V tom čase mala matka priemerný čistý mesačný príjem za posledných dvanásť mesiacov 5 614 Sk a otec mal čistý príjem 25 608 Sk. Matka má ďalšiu vyživovaciu povinnosť k maloletému P. T., nar. X. zvereného do jej starostlivosti, pričom otec maloletého prispieva na základe rozhodnutia súdu na jeho výživu sumou 3 000 Sk od 1. mája 2008, mimo

uvedeného je matka poberateľkou mesačného príspevku na opatrovanie v sume 196,16 € a rodinných prídavkov na tri maloleté deti. Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom zo 17. septembra 2007 č.k. 3P 173/2007-18, právoplatným 3. novembra 2007 udelil súhlas matke na podanie žiadosti o zmenu priezviska maloletých detí D. (B., nar. X. a M., nar. X.) na príslušnom úrade na priezvisko T. T.. Aplikujúc ustanovenia § 62 ods. 1, 2 a 5, § 75 ods. 1, § 78 ods. 1 Zákona o rodine (zákon č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien). Vychádzal pritom z okolností dôležitých pre určenie výživného, najmä možnosti, schopnosti a majetkových pomerov oboch rodičov, odôvodnených potreby oprávneného, a zohľadnil aj to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa staral osobne. Dospel pritom k záveru, že od posledného rozhodnutia súdu o výživnom nedošlo k podstatnej zmene pomerov odôvodňujúcich zmenu posledného súdneho rozhodnutia o výške vyživovacej povinnosti, preto návrhy matky i otca zamietol. Súd síce zohľadnil, že od posledného určenia výšky vyživovacej povinnosti (v roku 2006) vzrástli náklady na zabezpečenie základných životných potrieb maloletých detí, tieto sú staršie, fyzicky vyspelejšie a preto na svoju výživu potrebujú viac, ale druhej strane prihliadol na to, že otcovi pribudla vyživovacia povinnosť k maloletému S. D.. Nástup maloletých detí do vyššieho ročníka toho istého stupňa základnej školy nepovažoval za podstatnú zmenu odôvodňujúcu návrh matky na zvýšenie výživného. Rovnako nepovažoval za dôvodný ani návrh otca na zníženie vyživovacej povinnosti v dôsledku zmeny príjmov, pretože k ukončeniu pracovného pomeru otca došlo zo subjektívnych dôvodov na jeho žiadosť zo zdravotných dôvodov – pre peľovú alergiu brániacu mu ako profesionálnemu vojakovi vykonávať cvičenia v teréne, ktorého sa však podľa zamestnávateľa v roku 2009-2010 nezúčastnil. Otec neprispieva nad rámec súdnym rozhodnutím uloženej vyživovacej povinnosti, s deťmi sa nestretáva. Zamietnutie návrhu otca na zrušenie vyživovacej povinnosti k maloletým deťom pre zmenu ich priezviska (z D. na T.) zdôvodnil tým, že zmenou priezviska nedochádza k zániku vyživovacej povinnosti zo strany ich biologického otca (§ 95 ods. 1 Zákona o rodine); k osvojeniu detí nedošlo. O trovách konania rozhodol súd podľa § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Na odvolanie otca (smerujúceho proti zamietnutiu návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti) Krajský súd v Žiline rozsudkom z 29. novembra 2010, sp. zn. 6 CoP 85/2010 rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí návrhu otca na zrušenie vyživovacej povinnosti a vo výroku o náhrade trov konania ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p.; rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (§ 224 ods.

1 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.). Odvolaním otca zostali nedotknuté výroky rozsudku súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu matky na zvýšenie výživného a zamietnutí návrhu otca na zníženie výživného k maloletým deťom. Uviedol, že v zásadných zisteniach a záveroch sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa v časti, ktorá bola odvolaním dotknutá. Na zdôraznenie vecnej správnosti rozhodnutia dodal, že tvrdenie otca o nevykonaní dokazovania k otázke zmeny priezviska maloletých nezodpovedá skutkovému stavu veci, pretože na pojednávaní 17. júna 2010 bol (m.i.) oboznámený aj obsah pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 3 P 173/2007, predmetom ktorého bolo konanie o súhlase súdu k žiadosti matky so zmenou priezviska maloletých detí. Podľa názoru odvolacieho súdu ide o štandardné konanie spadajúce do právomoci všeobecného súdu, ktorého základ je daný § 35 Zákona o rodine a nejedná sa o konanie o osvojení upravené v § 181 až § 185 O.s.p. Zmenou priezviska maloletých detí nedošlo k zániku vyživovacej povinnosti otca voči maloletým deťom, táto naďalej trvá až do času, pokiaľ deti nebudú schopné samé sa živiť (§ 62 ods. 1 Zákona o rodine). Za nedôvodnú považoval odvoláciu námietku o nedostatočnom zdôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa dôvody jeho rozhodnutí a považoval síce za stručné avšak za jednoznačne a jasne vymedzujúce dôvody, pre ktoré bol návrh otca na zrušenie vyživovacej povinnosti zamietnutý.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol otec maloletých detí dovolaním, a navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil tým, že v konaní pred súdom prvého stupňa i pred odvolacím súdom došlo k vade, ktorá mala za následok „nesprávne posúdenie dôkazov“ a preto vydané rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Súd prvého stupňa nevykonaním navrhnuté dokazovanie na pojednávaní súdu 3. septembra 2010 a to rozhodnutím Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo 17. septembra 2007 č.k. 3 P 173/2007 a rozhodnutím Okresného úradu v Liptovskom Mikuláši o zmene priezviska maloletých detí. Podľa názoru dovolateľa okresný súd nesprávne vyhodnotil celé súdne konanie začaté na návrh matky o udelenie súhlasu k jej žiadosti o zmenu priezviska maloletých detí. V zmysle súdnej praxe (napríklad R 11/1973, R 8/74) neboli dané zákonné dôvody na udelenie požadovaného súhlasu k žiadosti o zmenu priezviska maloletých detí, súd mal preto tento návrh zamietnuť. Z ustanovení zákona o rodine vyplýva, že súd môže meniť priezvisko detí len pri osvojení a v prípadoch taxatívne vymedzených zákonom (viď § 4 ods. 7, § 6, § 8 zákona č. 300/1993 Z.z.). Obvodný úrad v Liptovskom Mikuláši na základe rozhodnutia súdu a žiadosti matky v rodných listoch maloletých detí vyznačil zmenu ich priezviska na T., T. Otec maloletých

detí je však povinný na základe rozhodnutia súdu platiť mesačne výživné na maloleté deti B. D. a M. D. ich otcom už (M. D.) nie je a takto označené deti už neexistujú ani v evidencii obyvateľov Slovenskej republiky.

Matka vo vyjadrení k dovolania uviedla, že otec maloletých detí je povinný voči týmto plniť vyživovaciu povinnosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Osobitne však treba zdôrazniť, že v zmysle § 238 ods. 4 O.s.p. dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených zákonom o rodine, okrem rozsudku o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení.

V danom prípade dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým sa rozhodlo vo veci upravenej Zákomom o rodine (vo veci zrušenia resp. zníženia vyživovacej povinnosti otca k maloletým deťom). Nejde o rozsudok v zmysle § 238 ods. 1, ods. 2 ani ods. 3 O.s.p. Nejde ani o rozsudok o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a

povinností, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení. Napadnutý rozsudok nevykazuje znaky rozsudku, proti ktorému je dovolanie prípustné, ale práve naopak, znaky rozsudku, v prípade ktorého je prípustnosť dovolania výslovne zákonom vylúčená. Z uvedených dôvodov je zrejmé, že dovolanie nie je v predmetnej veci procesne prípustné; ako prípustnosť je výslovne vylúčená ustanovením § 238 ods. 4 O.s.p. a o prípad výnimky z neprípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 238 ods. 4 O.s.p. v predmetnej veci nejde

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných vád taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia nezakladajú. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných vád v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takej vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z vymenovaných vád.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. dovolateľ nenamietal a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v danej veci svoje dovolanie odôvodnil podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (t.j. tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci), súdom v podstate vyčítal, že nezistili úplne skutkový stav veci, keď nevykonali navrhnuté dôkazy a tiež nesprávne vyhodnotili už vykonané dôkazy a preto nesprávne vo veci rozhodli.

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Treba dodať, že dovolací súd je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil; dovolacie dôvody neposudzuje podľa toho, ako ich označil dovolateľ, ale podľa ich obsahu.

Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je treťou inšinciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

K jednotlivým dovolacím dôvodom treba uviesť, že (pokiaľ sú splnené ďalšie procesné predpoklady – najmä čo do včasnosti podania dovolania a jeho podania oprávnenou osobou) zakladá existencia procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p., na ktorú poukazuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho opodstatnenosť. V prípade tzv. inej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) možno rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť dovolaciemu prieskumu len ak nejde o prípady, kedy zákon prípustnosť dovolania výslovne vylučuje (napríklad podľa § 238 ods. 4 O.s.p.). V prejednávanom prípade je prípustnosť dovolania

vylúčená v zmysle § 238 ods. 4 O.s.p., preto dovolaciemu súdu nie je daná právna možnosť vec preskúmať z hľadiska dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p., tak ako to navrhol dovolateľ.

K tvrdeniam dovolateľa, že 1/súdy nižších stupňov nezistili úplne (správne) skutkový stav veci (keď nevykonali dôkazy navrhnuté otcom maloletých detí) a vec nesprávne právne posúdili (keď nesprávne vyhodnotili právne účinky konania o súhlase súdu k žiadosti matky o zmenu priezviska maloletých detí vo vzťahu k zániku vyživovacej povinnosti otca) dovolací súd z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. písm. f/ uvádza:

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Pokiaľ ide o námietku nevykonania všetkých dôkazov relevantných pre správne právne posúdenie veci, je súdna prax jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000). Treba zdôrazniť, že k procesným právam účastníka nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ním navrhnutý dôkaz. Rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 211 ods. 2 O.s.p.). Ak súd nevykoná všetky potrebné dôkazy (napr. preto že sú pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nie je to postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom. K uvedenej námietke dovolateľa treba dodať, že súd neodníme účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že (prípadne) nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov; jeho rozhodnutie môže byť síce z tohto dôvodu vecne nesprávne, ale to ešte samo osebe nevedie k zmätočnosti rozhodnutia a nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Pokiaľ dovolateľ namieta, že súdy pri rozhodovaní vychádzali z neúplných skutkových zistení, ide po stránke obsahovej o námietku, že v konaní došlo k tzv. inej (než v § 237 O.s.p. vymenovanej) procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; takáto dovolateľom tvrdená vada (i keby

k nej v konaní došlo) by bola síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), sama o sebe by ale nezakladala prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

K námietke dovolateľa, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (o takýto prípad však v predmetnej veci nejde), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 102/2004, sp.zn. 20Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. 4 Cdo 165/2003). I keby teda tvrdenia dovolateľa o založení rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení v otázke zániku jeho vyživovacej povinnosti voči maloletým deťom boli aj opodstatnené (dovolací súd však túto otázku neposudzoval), mohli by mať za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale súčasne aj prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

Vzhľadom k uvedenému dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie je v prejednávanej veci procesne neprípustné, preto ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou

dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

O trovách dovolacieho konania súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 146 ods. 1 O.s.p. písm. a/ O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. júla 2011

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť:
Hrčková Marta